

Dr Wolęf on de sebbe Jeeßjere

(nō de Brüę Jrimm)

Et wor ens en ahl Jeeß met sebbe jong Jeeßjere. Die hōtt se su leef, wie en Motte hön Kenge mä leef han kann. Ens wollt se nōm Böisch jōnn, fü Fuę¹ ze holle. Se reef alle sebbe ze-saame on saat aan se: »Leef Kenge, hüet joo zo. Isch jonn jetz nō dr Böisch. Paßt joot op on nämmt üsch en Aat vür dr Wolęf. Wänn dä ęrenkött, friß-e üsch met Huk on Hoor op. Ühr mött wesse, dä verställt sisch döcks. Ävve me kann em deräk a seng rou Stemm² on a seng schwazze Pute³ erkäne!« Die Jeeßjere saate: »Leef Mamm, mię passe at joot op. Du kaß röjisch jōnn.« Dq maadene sisch die ahl Jeeß op dr Wäesch.

Et duędene net lang, dq klopp et a de Huusdür, on en Stemm reef: »Leef Kenge, maat op! Ühr Motte eß dq on hät üsch all jet metjebraat.«

Ävve die Jeeßjere lotte sisch net kölle⁴. Se huete a die rou Stemm, dat dat dr Wolęf wor, on reefe:

»Mię maache net op!«

»Du beß net os Motte.«

»Die hät en feng on frönklike Stemm.«

»Deng Stemm ävve eß rou. Du beß dr Wolęf!«

Dq jeeng dä Wolęf en e Jeschäff, fü sisch e jruęß Stöck Knick⁵ ze jälde. Die oęß-e on kreesch dovan en feng Stemm. Drop kloppdene hä werrem a de Huusdür on reef: »Maat op, leef Kenge! Ühr Motte eß dq on hät üsch all jet metjebraat.«

Dä Wolęf hōtt ävve senge schwazze Put op de Fenstebank jelaat. Dat soęche die Kenge on reefe:

»Nee, dat jlööve me disch net!«

»Du wellß os fü dr Jäck halde⁶.«

»Mię maache net op!«

»Os Motte hät net ęsu-ne schwazze Put wis du. Du beß dr Wolęf!«

Dä Wolęf leef nō ene Bäcker on saat a däm: »Isch hammisch a dä Put he jestouße. Dommisch dq jet Deesch drop!«

¹ Futter ² raue Stimme ³ Pfoten ⁴ täuschen ⁵ Kreide ⁶ zum Narren halten

On wie em dä Bäcker dä Put met Deesch volljeklännt¹ hrott,
leef-e nom Möller on saat a däm: »Dommisch jet wiß Mäel
he op menge Put!«

Dä Möller daat beijsisch: »Dä hät bestemmp nüüß Joots em
Senn«, on wollt dat net donn. Dö wud dä Wollef ävve falsch²
on saat: »Wänn-de misch dat net maats, dann freiß isch disch
op!« Dö kreesch dä Möller et met de Angß ze donn on
maadene dä Wollef dä Put met Mäel wiß.

Drop joong dat henglestisch Dier et drejde Mqol a de Huus-
dür kloppe on reef: »Maat misch op, Kenge! Uhr leef Mötte-
sche eß noheem jekomme on hät üsch all jet metbraat us dr
Böisch!« Die Jeeßjere reefe: »Zejsch os denge Put a de
Fenster!«

On wie se soëche, dat dä wiß wor, jloëte³ se, dat alles, wat-e
jesaat hrott, stemmp, on maadene de Dür op.

Wer ävve erenkoem, wor dr Wollef. Se verschrooke on woll-
te sisch verstääsche. Ee sproong onge dr Döisch, dat zweide
en et Bätt, dat drejde en dr Oeyend, et vierde en de Köisch,
dat fönefde en et Schaaf, et säksde onge de Weischbütt⁴, dat
sebbede en dr Kaste van de Wank-Uhr. Dä Wollef ävve
foong se all on maadene net lang ęrömm: ee no et ange
schleckdene hä ęraf. Mä dat Jöngste en dä Uhrekaste, dat
hät-e net jesonge.

Wie dä Wollef sisch volljefreiße hrott, schlesch-e sisch us et
Huus, laat sisch drusse op de jrön We⁵ onge-r-ene Boom on
foong a ze schlöqfe.

Kott drop koem die ahl Jeeß werrem zeröck us dr Böisch.
Wie se de Huusdür spiddewik⁶ opstönn soëch, kreesch se
faß ze völl! Stöhl on Bänk wore ömjeworpe, de Weischbütt
wor kapott, de Däcke on Köiße⁷ wore us et Bätt jeresse. Se
soot⁸ no de Kenge, ävve die wore nirjens ze fenge.

Iesch wie se en de Nöhde van die jruëße Uhr koem, huët se e
feng Stemmsche: »Leef Mamm, isch ben he em Uhrekaste!«
Se holldene et eruß, on et verzallt, dr Wollef wör dö jewäß on
hött die angere all opjefreiße.

¹ vollgeschmiert ² wütend ³ glaubten ⁴ Waschzuber ⁵ Wiese ⁶ sperrangelweit ⁷ Kissen
⁸ suchte

Me ka sisch dänke, dat se dō övve die ärm Kenge blöödije Troqone jekresche¹ hät. Se leef us et Huus, on dat jöngste Jeeßje henge-her. A die We aajekomme, loech dō dä Wollef onge-r-ene Boom on wor am schnorke. Die ahl Jeeß keek-em sisch va alle Siede aa on soech, dat sisch en senge decke Buch jet am wäeje wor².

»Leeve Jqt«, daat se, »sollte meng ärm Kenge, die hä ęrafjeschleck hät, nauch am läeve sen ...?« Se scheckdene dat Jeeßje noheem, Schie, Noql on Faam³ holle. Dann schnett se dat Bieß dr Buch op. Koom høtt se aajefange ze schnijje, stippdene at ee Jeeßje senge Kopp eruß. On bejm Wiggere-schnijje sproonge hengeree⁴ alle säks eruß. Se wore nämlichs all nauch am läeve, weil dat Bieß se en dr Ihl⁵ janz ęrafjeschleck høtt. Wat wor dat fü-n Freud!

Die Ahl saat: »Jøqt jetz Kuveie⁶ sööke, Kenge! Dømet wolle me dat jefräcks Dier dr Buch voll maache, sulang et nauch am schløqfe eß.« Dø schleefdene⁷ die sebbe Jeeßjere en eene Zauh⁸ Steen eraan on laate die dä Wollef en dr Buch, ęsu völl wie ęren joonge. Die Ahl nihndene⁹ dä Buch dann jau werrem zo. Dä Wollef høtt nüüß døyan jemerk, hä wäeschdene sisch net ens.

No en Zik wut-e waach on stoong op fü drenke ze jønn; dänn hä høtt düschtisch Duesch¹⁰ kreeje. Wie-e ävve aafoung sisch ze bewäeje, schlooche die Steen en senge Buch anee¹¹ on rabbelnde. Dø reef-e us:

»Wat rompelt on pompelt en menge Buch ęrömm?
Isch ha jemeent, et wöre säks Jeeßjere.
Et send ävve luute Kuveie!«

On wie hä an ene Pötz¹² koem on sisch övve dä Rank bööschdene¹³ füze drenke, kreesch-e van die Steen et Övwe-jewiet¹⁴, fool en et Wawße on verdrond. Die Jeeßjere koeme all eraanjeloofe on foonge aa ze jööstere¹⁵:

»Dr Wollef eß duut! Dr Wollef eß duut!«

On zesaame met de Jeeßemotte sproonge se usjelosse öm dr Pötz ęrömm.

¹ blutige Tränen geweint ² etwas bewegte ³ Schere, Nadel und Faden ⁴ hintereinander
⁵ Eile ⁶ dicke Steine ⁷ schleppen ⁸ eilig ⁹ nähte ¹⁰ Durst ¹¹ aneinander ¹² Brunnen
¹³ beugte ¹⁴ Übergewicht ¹⁵ herumtollen